

Sygn. akt I UK 97/18

POSTANOWIENIE

Dnia 20 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Halina Kuryło

w sprawie z odwołania R. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w O.
o świadczenie rehabilitacyjne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 20 marca 2019 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 23 listopada 2017 r., sygn. akt V Ua [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 23 listopada 2017 r. Sąd Okręgowy w K. oddalił apelację R. K. od wyroku Sądu Rejonowego w K. z dnia 20 lutego 2017 r., którym Sąd pierwszej instancji oddalił jej odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z dnia 18 grudnia 2015 r., odmawiającej wnioskodawczyni prawa do świadczenia rehabilitacyjnego.

Wnioskodawczyni zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w całości. Zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła: 1/ naruszenie prawa materialnego, tj. art. 18 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, przez niesłuszne przyjęcie, że skarżącej R. K. nie przysługuje świadczenie rehabilitacyjne mimo tego, że jej stan zdrowia po upływie 182 dni zwolnienia lekarskiego spowodowanego uszczerbkiem

na zdrowiu będącym następstwem wypadku w pracy nie polepszył się a wręcz przeciwnie – pogorszył, powodując umiarkowany stopień niepełnosprawności; 2/ naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 328 § 2 k.p.c., art. 391 § 1 k.p.c. i art. 386 § 4 k.p.c., przez nierozpoznanie przez Sąd Okręgowy w K. w ślad za Sądem pierwszej instancji istoty sprawy, polegające na pominięciu orzeczenia o stopniu niepełnosprawności z dnia 10 października 2016 r. wskazującego na braku podstaw do przyjęcia, że u skarżącej nastąpiła poprawa stanu zdrowia z pełną zdolnością do pracy (bez ustalenia stanowiska pracy), zaś dotychczasowy pracodawca nie był zakładem pracy chronionej, czego nie uwzględniono także w uzasadnieniu wyroku, a co miało wpływ na wynik sprawy.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca wskazała na oczywistą zasadność skargi ze względu na to, że nie rozpoznano istoty sprawy, albowiem z dokumentów ZUS, dokumentacji medycznej i wyników badań neurologicznych wykonanych w M. [...] i orzeczenia o ustaleniu stopnia niepełnosprawności jednoznacznie wynika, że skarżąca powinna otrzymać świadczenie rehabilitacyjne, a orzeczenia Sądu Okręgowego w K. i Sądu pierwszej instancji naruszają prawo materialne także w sposób oczywisty.

Organ rentowy nie składał odpowiedzi na skargę kasacyjną.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Skarga kasacyjna, jako szczególny środek zaskarżenia, służy realizacji interesu publicznego w sprawowaniu wymiaru sprawiedliwości. Funkcje postępowania kasacyjnego powodują, że wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania oraz jego uzasadnienie powinny koncentrować się na wykazaniu, iż w konkretnej sprawie zachodzą okoliczności przemawiające za interwencją Sądu Najwyższego. Rozpoznanie skargi kasacyjnej następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c. i tylko w przypadku przekonania Sądu Najwyższego przez skarżącego, za pomocą jurydycznej argumentacji, że zachodzi publicznoprawna potrzeba rozstrzygnięcia

sformułowanego w skardze zagadnienia prawnego przy jej merytorycznym rozpoznawaniu.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) spełniona jest wówczas, gdy zachodzi niewątpliwa, widoczna na pierwszy rzut oka, tj. bez konieczności głębszej analizy, sprzeczność orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004 nr 3, poz. 49). Musi być zatem oczywiste, że ma miejsce kwalifikowana postać naruszenia prawa, zauważalna *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, która przesądza o wadliwości zaskarżonego orzeczenia w stopniu nakazującym uwzględnienie skargi (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 lutego 2012 r., II CSK 225/11, niepublikowane; z dnia 23 listopada 2011 r., III PK 44/11, niepublikowane). Powołanie się na przesłankę zawartą w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. zobowiązuje przy tym skarżącego do przedstawienia wyводу prawnego uzasadniającego jego pogląd, że skarga jest oczywiście uzasadniona, przy czym, o ile dla uwzględnienia skargi kasacyjnej wystarczy, iż jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla jej przyjęcia do rozpoznania konieczne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego polegającej na jego oczywistości, widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy stwierdzić należy, że skarga kasacyjna w zakresie wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania oraz jego uzasadnienia nie spełnia wymagań stawianych temu nadzwyczajnemu środkowi zaskarżenia.

Skarżąca twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona,

bowiem Sady obu instancji nie rozpoznały istoty sprawy. Zgodnie z art. 386 § 4 k.p.c., poza wypadkami określonymi w § 2 i 3 tego przepisu, sąd drugiej instancji może uchylić zaskarżony wyrok i przekazać sprawę do ponownego rozpoznania tylko w razie nierozpoznania przez sąd pierwszej instancji istoty sprawy albo gdy wydanie wyroku wymaga przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości. W judykaturze pojęcie nierozpoznania istoty sprawy interpretowane jest jako wadliwość rozstrzygnięcia polegająca na wydaniu przez sąd pierwszej instancji orzeczenia, które nie odnosi się do tego, co było przedmiotem sprawy, bądź na zaniechaniu zbadania materialnej podstawy żądania albo merytorycznych zarzutów strony z powodu bezpodstawnego przyjęcia, że istnieje przesłanka materialnoprawna lub procesowa unicestwiająca roszczenie (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1998 r., II CKN 897/97, OSNC 1999 nr 1, poz. 22; z dnia 15 lipca 1998 r., II CKN 838/97, LEX nr 50750; z dnia 3 lutego 1999 r., III CKN 151/98, LEX nr 519260; z dnia 9 listopada 2012 r., LEX nr 1231340; z dnia 26 listopada 2012 r., I CZ 147/12, LEX nr 1284698 oraz wyroki tego Sądu z dnia 12 lutego 2002 r., I CKN 486/00, OSP 2003 nr 3, poz. 36; z dnia 21 października 2005 r., III CK 161/05, LEX nr 178635). Konkludując, przez „nierozpoznanie istoty sprawy” należy rozumieć nierozstrzygnięcie żądań stron, czyli niezafatwienie przedmiotu sporu. W świetle wykładni językowej, systemowej i funkcjonalnej tego zwrotu, trzeba przyjąć, że wszelkie inne wady rozstrzygnięcia, dotyczące naruszeń prawa materialnego, czy też procesowego - poza nieważnością postępowania i nieprzeprowadzeniem postępowania dowodowego w całości - nie uzasadniają uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2018 r., I PZ 22/17, LEX nr 2490652). W szczególności nieprawidłowa ocena prawna nie może być uznana za nierozpoznanie istoty sprawy w rozumieniu art. 386 § 4 k.p.c. (postanowienie Sądu Najwyższego z 12 kwietnia 2018 r., I PZ 1/18, LEX nr 2508186).

W niniejszej sprawie istotę sprawy stanowiło rozstrzygnięcie w przedmiocie odwołania wnioskodawczynie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych odmawiającej prawa do świadczenia rehabilitacyjnego, a zatem zadaniem Sądów *meriti* było rozstrzygnięcie, czy wnioskodawczynie przysługuje to świadczenie. Biorąc pod uwagę rozstrzygnięcie wydane w niniejszej sprawie, jak również jego

uzasadnienie, Sąd drugiej instancji rozstrzygnął, że odwołująca się nie spełniła przesłanek do przyznania świadczenia rehabilitacyjnego, a zatem rozstrzygnął sprawę co do istoty. Fakt, że skarżąca nie zgadza się z wydanym rozstrzygnięciem i uważa, że Sąd pominął istotne w sprawie dowody, nie świadczy o nierozpoznanie istoty sprawy, zwłaszcza, że w przypadku pominięcia przez sąd istotnych dowodów podstawę skargi kasacyjnej może stanowić art. 382 k.p.c.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.